

ทศกอนอาน

น้ำชารสสตอเบอรี่

โดย ฐิติช

อาหารสตรีอเบอร์

โดย...นิริย์

นวนิยายสำหรับผู้ใหญ่

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2553

e-book ทดลองอ่าน : กันยายน 2555

จากใจผู้เขียน

ผู้เขียนเป็นคนช่างฝันค่ะ โดยเฉพาะฝันอยากเป็นนักเขียน
เรื่องรักที่สามารถจะถ่ายทอด ‘ความรัก’ ในหลายๆ
รูปแบบให้คนอ่านได้ล่องลอยไปในฝันแสนหวานด้วยกัน
ฝันหวานเรื่องแรกของผู้เขียนนี้อาจจะยังมีสีสันไม่สวยสด
นัก แต่ทั้งหมดมาจากใจ และ ‘ความรัก’ ในงานเขียนค่ะ

ขอให้ผู้อ่านทุกท่านพบรักในฝันนะคะ

นิริย์

niree.niree@gmail.com

น้ำชาถ้วยที่ 1

คืนนี้...สำนักงานที่ต้นข้าวทำงานอยู่ดูจะคึกคักเป็นพิเศษ เพราะแม่ั่นจะล่วงเลยเวลาเลิกงานมานานแล้ว แต่เหล่าเจ้าหน้าที่ชายเกือบทั้งหมดยังคงเดินวนไปเวียนมา ส่งเสียงทักทายหยอกล้อกันอย่างครั้นเครง ต่างรอเวลาที่ จะเข้าร่วมประชุมสวัสดิการสำนักงานที่จัดขึ้นเป็นกรณีพิเศษอย่างตั้งอกตั้งใจ เพราะอะไรนะ หรือที่ทำให้ผู้ชายเกือบทั้งสำนักงานนั่งไม่ติดขนาดนี้ เพราะคืนนี้ไม่ได้เป็นการประชุมธรรมดา มีแม่เหล็กสองแท่งใหญ่ที่มีพลังดึงดูดรุนแรงจนเกินห้ามใจ

ฟุตบอล และผู้หญิงอกโต ๆ

แค่เพียงรู้ว่าจะมีสาว ๆ นางแบบที่มีผู้หวังดีแอบกระซิบบอกว่าแต่ละคนหน้าอกสามสิบหกอัพมารวมสร้างสีสันให้กิจกรรมในคืนนี้เท่านั้น หลาย ๆ คนแทบเก็บอาการไม่อยู่แล้ว

แต่ในการประชุมคืนนี้มีทั้งสองอย่าง ใครล่ะจะระงับอาการไหว

เพราะการประชุมที่มีเพียงวาระเดียวคือการจับรางวัลพิเศษที่ประธานสวัสดิการได้รับจากสปอนเซอร์รายใหญ่ คือ ท่านรองเลขาธิการที่ดูแลด้าน

บริหารงานภายใน มามอบให้แก่สมาชิกผู้โชคดีในคืนนี้ เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจ เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้แก่การทุ่มเททำงานที่ผ่านมา แต่รางวัลที่ท่านรอง ๆ ว่าเล็กน้อย นั้นเป็นรางวัลที่กระตุ้นอะดรีนาลีนของสมาชิกชายให้เล่นพลาซ่า เพราะมันคือบัตร วีไอพีเพื่อเข้าชมการแข่งขันฟุตบอลระดับมิตรระหว่างทีมฟุตบอลไทย กับ ทีมเสื้อ แดงจากเกาะอังกฤษอันลือเลื่อง

แม้จะมีเงื่อนไขว่าผู้ที่จะมีสิทธิ์ได้รับรางวัลต้องเป็นสมาชิกสวัสดิการ ต้อง ลงชื่อเข้าร่วมประชุมคืนนี้ และที่สำคัญที่สุดคือเจ้าตัวต้องอยู่จนถึงเวลาจับรางวัล ในเวลาสามทุ่มตรง แต่ไม่มีใครคิดถอย

“คืนนี้เข้าประชุมด้วยหรือข้าว” ชวินที่ทำงานอยู่ศูนย์คอมพิวเตอร์รีบเตร็ดเข้ามาหาต้นข้าวทันทีที่เห็นเธอยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ที่สำนักงานนี้ชอบเรียกกันด้วย ชื่อเล่นมากกว่าชื่อจริงไม่ว่าจะสนิทกันหรือไม่

“ไม่เข้าหรอกอ้น” ต้นข้าวยิ้มตอบ แล้วทำที่เหมือนวุ่นหาเอกสาร

“อยู่ทำงานดี ๆ อีกแล้วละซี”

“คืนนี้ไม่ดีก็มากหรอกจ๊ะ อีกเดี๋ยวว่าจะกลับแล้ว”

“เออ...ไหน ๆ อยู่แล้ว อยู่ถึงสามทุ่มได้ไหมข้าว”

“ทำไม จะให้ไปคอยจับสลากหรือไง เสียใจด้วยมีอย่างอื่นต้องทำจ๊ะ”

“โธ่ อยู่ไม่ได้หรือ เผื่อได้รางวัลจะได้ขายผมต่อไง”

“ถ้าได้จะขายแพง ๆ เลย” เธอแก้มือ

“แพ่งยังงี้ก็สู้ ขอให้รับปากขายต่อให้ผมเป็นพอ ช่วยอยู่หน่อยนะข้าว
ขอร้อง” ท่าทางชวินคงอยากได้บัตรชมฟุตบอลใจจะขาด เพราะใช้ทั้งสีหน้าและ
แววตาออดอ้อนราวเด็กชายอายุสักสามขวบขอแม่ซื้อของเล่น
ต้นข้าวอดหัวเราะไม่ได้ เกือบจะใจอ่อน แต่นัดหมายสำคัญในคืนนี้เธอรอ
เวลามานานแล้วเหมือนกัน

“อยู่ไม่ได้จริง ๆ” บอกเสียงอ่อย ๆ

“มีนัดกับแฟนหรือไง” ชวินรีบเปลี่ยนเรื่องทันทีเมื่อเห็นต้นข้าวไม่ยอมใจ
อ่อน จับจ้องหน้าเรียวเล็กที่ประกอบด้วยดวงตากลมโตสดใส จมูกโด่งงาม และ
ปากรูปสวยที่แดงระเรื่ออย่างผู้มีสุขภาพดี ยิ่งเจ้าตัวเปลอเผยอปากนิด ๆ และ
ปล่อยผมยาวสีน้ำตาลเข้มสยายเต็มแผ่นหลังเช่นนี้ยิ่งดูเฝ้ายวนนั้ก ผิวขาวใสนวน
เนียนราวผิวตุ้กตากระเบื้องเคลือบเนื้อดีจนอยากจะลองสัมผัสดูสักครั้งว่าใช้ผิวคน
จริง ๆ หรือไม่ ส่วนรูปร่างถึงจะผอมบางแต่มีสะโพกที่กลมกลิ้งจนนุ่ม ๆ อดแอบ
มองไม่ได้

สาวสวยขนาดนี้ไม่น่าอยู่เป็นโสคมมาจนปานนี้ นี่ถ้าไม่เคยแอบซอกแซกไปดู
ข้อมูลส่วนตัวของสาวตรงหน้าคงคิดว่าต้นข้าวอายุสักยี่สิบต้น ๆ ไม่ใช่ยี่สิบปลาย ๆ
ตามความเป็นจริง แล้วอย่างนี้จะไม่มีใครหมายปองได้อย่างไร หรืออาจจะแอบมี
แฟนตอนเรียนปริญญาโทอยู่ที่อเมริกา ชวินต้องรีบหาข้อมูลเผื่อว่าจะมีสิทธิ์ลุ้น
“ไม่บอก” ต้นข้าวพูดยิ้ม ๆ

เธอไม่ค่อยอยากต่อความยาวกับหนุ่มร่วมงานคนนี้นัก ชวินมีหน้าตา และรูปร่างตามสมัยนิยมคือคล้ายนักร้องวัยรุ่นเก๋าเหลือตั้งแต่หัวจรดเท้าแม้อายุจะเท่ากับเธอ จึงเป็นที่ถูกใจของสาว ๆ หลายคน และชอบทำเจ้าชู้กับหวานสาวไปทั่วสำนักงาน

ผู้ชายอย่างนี้ล่ะที่เธอเกลียดนัก รองจากผู้ชายจู้จี้ขี้อ้น

แต่ที่ยังยอมพูดจาด้วยเพราะชวินอยู่ที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ ด้วยตำแหน่งเจ้าหน้าที่กองแผนงานทำให้งานของเธอต้องใช้ข้อมูลอยู่ตลอดเวลา และรูปแบบที่ต้องการหลากหลายตามความต้องการอันดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุดของ ‘ดร. เอมอร’ ผู้อำนวยการหญิงเหล็กของกองแผนงาน หัวหน้าที่ตรงของเธอ ดังนั้นการรวบรวมจัดทำด้วยมือจึงเป็นไปได้ยาก แต่ถึงทำได้ยังซ้ำไม่ทันใจผู้อำนวยการที่แม้จะแต่งงานแล้วเหมือนไม่ได้แต่งยังทุ่มเวลาให้งานอย่างสุดตัวโดยไม่เกรงใจคนที่บ้านสักนิด ดินะที่ไม่มีลูกไม่เช่นนั้นคงจำหน้าแม่ไม่ได้แล้ว

ความบ้างานของลูกพี่ ทำให้ลูกน้องใหม่อย่างเธอต้องหัวปั่นไปด้วย โดยเฉพาะเรื่องหาข้อมูลด่วน มันเป็นยาขมหม้อใหญ่เพราะเธอไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องสถิติสัก ตอนสมัยเรียนปริญญาตรีเศรษฐศาสตร์ที่เมืองไทย หลีกเลียงวิชาด้านเศรษฐมิติสุดฤทธิ์เพราะต้องใช้ทั้งคณิตศาสตร์และสถิติมาวิเคราะห์ กว่าจะจบปริญญาใบแรกมาได้นี่หืดขึ้นคอแล้ว แต่ไม่เท่าปริญญาใบที่สองที่ถ่อส่งซาร์ไปเรียนถึงอเมริกาด้วยความบ้าบิ่นอยากเอาชนะคำพูดของญาติผู้หวังดีทั้งหลาย ที่พอเห็นเกรดเฉลี่ย 2.2 ของเธอแล้วพากันส่ายหน้า

“เกรดแค่นี้ไม่มียูดี ๆ ที่ไหนเขารับหรอกนอกจากยูกระจอก ๆ ที่ใช้เงินซื้อปริญญาได้ ข้าวอย่าฝืนอยากไปเลย ยิ่งเป็นคนไม่ค่อยได้เรื่อง ไม่ค่อยอดทนอย่างนี้ เสียตายเงินพ่อแม่”

คนไม่ได้เรื่อง เป็นประโยคที่ต้นข้าวเกลียดที่สุด

เธอโดนว่าด้วยประโยคนี้นี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ ด้วยผลการเรียนที่จะตกมิตกแหล่ มาตลอด เล่นกีฬาไม่เป็น เล่นดนตรีไม่ได้ ที่ชอบทำอย่างเดียวคือสร้างปัญหาให้พ่อแม่ ตอนวัยรุ่นชอบหนีเที่ยวกลางคืนดีหน่อยที่ไปเฉพาะเพื่อนผู้หญิง และไม่เคยยุ่งกับผู้ชายหรือยาเสพติด แต่แค่นั้นพ่อแม่ที่มีลูกสาวคนเดียวอย่างเธออ่อนไม่หลับทั้งคืนแล้ว และยังลูกสาวตัวแสบขโมยรถออกไปด้วยยั้งนั่งไม่ติดเข้าไปอีก

แล้วคืนหนึ่งสิ่งที่พ่อแม่กังวลเป็นจริง

ด้วยยังขับไม่ชำนาญต้นข้าวตะแบนรถ กออย่างแรงทั้งที่มาด้วยความเร็วสูง เพราะตกใจที่เห็นสุนัขวิ่งตัดหน้ารถ รถหมุนอยู่สามรอบไปชนรถที่จอดอยู่ข้างทางสามคันซ้อน และแรงจนรถที่โดนชนคันหน้าสุดพุ่งขึ้นไปชนประตูร้านค้าแถวนั้นอีกหนึ่งห้อง ต้นข้าวกับเพื่อนทั้งกลุ่มโชคดีที่ไม่เป็นอะไร สภาพรถไม่ต้องพูดถึงคงอยู่คู่ซ่อมอีกนานมาก แต่ค่าเสียหายทั้งหมดเกือบทำให้แม่หน้ามืด ต้องคุยกับบริษัทประกันภัยอยู่นาน นี่ถ้าพ่อแม่บังคับให้เธอไปทำใบขับขี่ก่อนหน้าเหตุการณ์ไม่กี่วัน เห็นทีจะเป็นเรื่องใหญ่กว่านี้ วิศวกรรมครั้งนั้นเป็นที่เลื่องลือในหมู่ญาติมาก เวลารวมญาติกันเมื่อไหร่ต้องพูดถึงทุกที จนต้นข้าวแอบค่อนข้างอดใจไว้ว่าเขาไม่เบื่อบอกเรื่องนี้บ้างหรือ พูดกันมาเป็นปี ๆ แล้ว

จากอุบัติเหตุครั้งนั้น ต้นข้าวไม่ได้แตะรถที่บ้านอีกเลย เธอโดนกักบริเวณ และทำโทษโดยให้ดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย จำใจยอมทำตาม แต่ผลของมันทำให้เธอสามารถเข้ามาเรียนในคณะเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัย รัฐแห่งหนึ่งได้อย่างที่ตัวเองงง ๆ อยู่เหมือนกัน พอเข้ามาเรียนได้พ่อแม่ไม่กวดขัน มากนัก เพราะเป็นปลื้มที่เธอพอทำอะไรให้ชื่นใจได้เหมือนกัน แต่การเรียนในสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบนี่หนักหนาสาหัสสำหรับต้นข้าวมาก ทว่าพอเห็นหน้าพ่อแม่แล้ว สงสาร มีแต่คนไม่เชื่อว่าลูกสาวไม่ได้เรื่องคนนี้จะทำได้ แต่ต้นข้าวทำมันสำเร็จ เธอ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีได้ และคิดการใหญ่จะไปเรียนต่อปริญญาโทที่ เมืองนอกทั้ง ๆ ที่ภาษาอังกฤษย่ำแย่

พอกับแม่มองหน้ากันเมื่อเธอบอกความตั้งใจ ต้นข้าวรู้ว่าฐานะทางบ้าน ไม่ใช่มีเงินมีนิกและยังมีน้องชายอีกสองคนที่ต้องส่งเรียน แต่การไปเรียนที่อเมริกาไม่ แพงมากเท่าไปเรียนต่อทางอังกฤษ และเธอมีญาติอีกคนที่มีครอบครัวอยู่ที่นั่น ญาติคนนี้ใจดีและสนิทพอที่จะพึ่งพาได้ในระยะแรก ๆ และหญิงสาวคิดว่า จะ ทำงานไปด้วยคงพอส่งเสียตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งทางบ้านมากเกินไป ทว่าสิ่งที่ เป็นปัญหาสำคัญกลับกลายเป็นเกรดอันแสนต่ำด้อยไม่มีที่ไหนรับเธอด้วยคะแนน ระดับนี้ ที่แรกว่าจะถอดใจแต่พอถูกปราชญ์อย่างนั้น แรงฮึดที่มันใกล้เหือดหายถูก กระตุ้นขึ้นมาอีก

ที่ปรึกษาที่ดีที่สุดหลังจากนั้นคือแม่ เธอเล่าทุกคำพูดให้ฟัง แม่ไม่พูดอะไร เพียงแต่บอกว่าให้ไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ต้นข้าวขยันเรียนอย่างที่ไม่เคย

เป็นอย่างนี้มาก่อน ผ่านไปไม่นานด้วยความกว้างขวางของท่าน มีคนแนะนำ มหาวิทยาลัยเล็ก ๆ ในรัฐทางฝั่งตะวันตกตอนเหนือของอเมริกาให้เธอลองสมัครดู โดยการสมัครมีเงื่อนไขว่าเธอต้องไปเรียนโรงเรียนภาษาของที่นั่นก่อน จนกว่าจะผ่านการสอบ TOEFL ด้วยคะแนนที่มหาวิทยาลัยตั้งไว้ และหลังจากนั้นต้องลง Pre-course ให้ได้ A อย่างน้อยสี่วิชา ทางมหาวิทยาลัยถึงจะรับเธอเข้าเป็น นักศึกษาปริญญาโท

แม้จะดูเหมือนเป็นหนทางที่ยากลำบาก แต่ยิ่งดีกว่าไม่มีทาง ต้นข้าวลุยสู้ สุดชีวิต ทั้งทุกอย่างที่เมืองไทย รวมทั้งแฟนหนุ่มที่เพิ่งรักกันมาไม่นาน เธอรู้จักเขา เพราะเพื่อนแนะนำ เขาดูดี และเธอเองอยากมีใครสักคนเป็นคนรู้ใจ แต่ที่เขาบอกว่ารักแท้แพ้ระยะทางเห็นจะเป็นจริง และยิ่งไม่ใช่ความรักมันยิ่งเปราะบางเสียยิ่งกว่าแก้ว ความสัมพันธ์ตลอดสามปีที่เธอเรียนอยู่ที่อเมริกาเป็นไปอย่าง กระทบกระทั่ง เธอเรียนหนักในช่วงปีแรก ไม่ค่อยได้ติดต่อใครมากนัก พอเข้าเรียนได้สำเร็จความฮึดค่อย ๆ หายไป ชักจะเรื่อยเฉื่อยจนทางบ้านต้องเขียนมา เตือนให้รีบเรียนให้จบ ๆ ได้แล้วเลยฮึดขึ้นมาอีกรอบ

พอกลับมาแม่ได้หางานรอไว้แล้ว แต่โลกแห่งความเป็นจริงในการทำงานไม่เป็นไปอย่างที่ต้นข้าวคิดไว้ เธอพยายามหาสิ่งที่เหมาะสมกับตัวเอง แต่ยิ่งหาเหมือน ยิ่งหลงทาง ในเวลาสองปีหลังจากเรียนจบกลับมาเธอเปลี่ยนงานไปแล้วหกงาน เฉลี่ยอยู่ได้ทีละประมาณสี่เดือน จนลองมาสมัครสอบที่สำนักงานนี้ เพราะสนใจใน

ภารกิจของหน่วยงานรัฐอย่างที่นี่ ต้นข้าวสอบผ่านได้บรรจุเข้ารับราชการ และเป็นครั้งที่สองในชีวิตเธอที่เห็นพ่อแม่ปลื้มใจมากขนาดนั้น

แต่มีคนที่ไม่ปลื้ม...แฟนหนุ่มของเธอเอง

แม้ความสัมพันธ์ยังคงอยู่แต่ไม่เหมือนเดิม และต้นข้าวรู้ถึงสาเหตุดีว่า เพราะเขามีผู้หญิงอีกคนเพียงแต่เธอไม่พูดเท่านั้น เขาค่อนข้างหงุดหงิดที่เธอลาออกจากบริษัทเงินทุนที่เงินเดือนดีและโบนัสงาม แถมยังบ่นมากมายว่าอีกหน่อยคงกินอาหารร้านหรู ๆ ไม่ได้เพราะเธอไม่มีเงินมาหารกับเขา

ต้นข้าวฟังแล้วสะอึกเมื่อก่อนเธอไม่คิดอะไรมากเรื่องอเมริกันแซร์ เพราะคุ้นดีอยู่แล้ว แต่คนที่พูดอย่างนี้ได้ชื่อว่าเป็นคนรักของเธอ ที่ทำที่แสดงเปลี่ยนไปสิ้นตั้งแต่ที่รู้ว่าเธอมีแนวโน้มที่อาจจะต้องมาเบียดเบียนเงินในกระเป๋าของเขา แม้จะเป็นแค่เพียงอาหารมื้อเล็ก ๆ

ต้นข้าวบอกเลิกเขาทันที

“ข้าวคุณมันไม่ได้เรื่อง ชอบทำตัวเป็นเด็ก ไม่มีน้ำอดน้ำทน รู้ไหมว่าเงินเดือนราชการนะน้อยขนาดไหน งานหนัก คนไม่มีน้ำอดน้ำทนอย่างข้าวจะอยู่ได้อย่างเก่งไม่เกินปี”

ตอนบอกเลิกคำแรกต้นข้าวรู้สึกเสียใจอยู่นิด ๆ แต่พอเขาพูดประโยคต้องห้ามของเธอออกมา แค่ความรู้สึกดี ๆ อย่างเพื่อนจึงไม่เหลือ และนั่นคือแรงกระตุ้นขนาดหนักทำให้เธอยังคงทำงานอยู่ที่นี่ และต้องทำให้ดีให้ได้รับการยอมรับให้ได้

ดังนั้นต้นข้าวจึงยิ้มกว้างรับคำสั่งด่วนแม่นจะเลยเวลาเลิกงานในวันนี้ไป
แล้วกว่าครึ่งชั่วโมง และเหลือเพียงเธอเท่านั้นในกอง

“ข้าวเจ้า พี่ต้องการใช้ข้อมูลนี้ด่วนมาก ขอวันจันทร์นะ สายหน่อยได้”

ดอกเตอร์เสียงหวานสั่งเธอ นั่นหมายความว่าต้นข้าวต้องหอบงานกลับไปทำที่บ้าน
ในวันหยุดนี้แน่นอน แต่พอเห็นสิ่งที่ต้องทำเธอแทบเข้าทรุด

“พี่อคะ ข้อมูลย้อนไปถึงตอนเริ่มตั้งสำนักงาน มันเกือบห้าสิบปี ข้าวจะไป
หาที่ไหนได้คะ” เธอเอ่ยเป็นเชิงบ่นขึ้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ทำงานมาเกือบครบปี
อันที่จริงแล้วมันครบปีในคืนนี้แหละ

หัวหน้าของเธอเลิกคิ้วที่ก้มไว้อย่างงดงามขึ้นเล็กน้อยอย่างแปลกใจ แต่พอ
เห็น

สีหน้าที่คงดูแลของเธอเลยريبพูดแฉอย่างใจดี แต่คำแนะนำของ ดร.
เอมอร ยิ่งทำให้ความรู้สึกของต้นข้าวแยลงไปอีก

“ลองไปขอข้อมูลที่ศูนย์คอมสิ น่าจะมีเก็บไว้ ตอนนี้อย่างทันเขาทำงานกันดีก็
เหมือนกัน”

ศูนย์คอมคือชื่อเรียกสั้น ๆ ของศูนย์คอมพิวเตอร์ใหญ่ของสำนักงาน และมี
ชื่อติดอันดับต้น ๆ ของศูนย์ ฯ ชั้นนำภาครัฐ

“วันนี้มีประชุมสวัสดิการคะพี่อ” ต้นข้าวเตือนความจำของหัวหน้า เพราะ
เป็นที่รู้กันว่าศูนย์คอมพิวเตอร์ของสำนักงานจะแทบร้างในคืนที่มีการประชุม

สวัสดิการ ในเมื่อหัวหน้าศูนย์ ฯ ควบตำแหน่งประธานสวัสดิการสำนักงานด้วย และเจ้าหน้าที่ของศูนย์ ฯ เกือบทั้งหมดอยู่ในคณะทำงาน

“เหอ พี้เกือบลืม แต่ข้าวยังมีเวลาตอนเช้าวันจันทร์อีกนี่จ๊ะ เอาละพี้ต้องเตรียมตัวประชุมด่วนเย็นนี้ พี้เองงานด่วนเข้ามาตลอดเหมือนกัน” หัวหน้าของเธอจึงใจพูดทิ้งท้ายให้รู้ว่าตัวเองไม่ได้ว่างเช่นกัน

“คะ ข้าวจะรีบทำให้” ต้นข้าวรีบคำเบา ๆ

“ขอใบใจมากจ๊ะ ไปได้แล้ว” ยิ้มหวานขอบคุณก่อนจะก้มหน้าลงไปสนใจเอกสารตรงหน้าอย่างไม่สนใจคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าอีก

ต้นข้าวรีบลุกขึ้นแล้วออกไปจากห้องทำงานส่วนตัวของผู้อำนวยการกองแผนงานอย่างแผ่วเบา กลับมานั่งที่โต๊ะทำงานตัวเองที่อยู่หน้าห้องผู้อำนวยการแล้วยังอยู่แถวหน้าสุดของโต๊ะทำงานที่วางเรียงยาวห้าโต๊ะติดหน้าต่าง มันบอกสถานะความเป็นเด็กใหม่ของเธอ คงต้องรอให้ใครสักคนในห้องนี้ย้ายออกไปก่อนนั้นแหละเธอถึงจะได้รั้นที่ขึ้นไป

แต่เธอจะทนรอไหวหรือเปล่าเท่านั้น

ต้นข้าวมองไล่ไปตามตู้เก็บเอกสารที่วางชิดส่วนที่เป็นกำแพงฝั่งตรงข้ามอย่างครุ่นคิด ถ้าลองค้นหาดูดี ๆ อาจจะมีข้อมูลที่ต้องการโดยไม่ต้องไปที่ศูนย์คอม ฯ แต่ต้องผิดหวังเมื่อ ดร. เอมอร ออกมาเจอก่อนที่จะออกไปประชุม

“ข้าว ที่กองเราไม่มีข้อมูลนั้นหรอก พี้หาหลายรอบแล้ว ขอไปที่ศูนย์คอมหลายรอบแล้วไม่เห็นส่งมาให้สักที ข้าวไปเองเลย เขาจะรู้ว่าเราด่วน”

‘แต่เราด่วนตลอดนะคะ คนที่นั่นเขาจะจับหนูเหวี่ยงออกมาอยู่แล้ว’ ต้นข้าวตอบเจ้านายในใจ และคนที่จับเธอเหวี่ยงออกมาคือ ‘หัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์’ ที่เธอแสนขยาดในความดู

“คะ” แต่ที่ทำคือยิ้มรับอย่างที่เขาเรียกกันว่าหน้าขึ้นอกตรม

“พี่ไปนะข้าว ผากเรื่องข้อมูลด้วย” ลำทับอีกทีก่อนเดินตัวปลิวออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

พอร่างขาวท้วมของเจ้านายลับตาไปเท่านั้น ต้นข้าวถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วนั่งลงหลับตานิ่งบนเก้าอี้ทำงานทองคำสองคำที่ทำตลอดหนึ่งปีที่ทำงานอยู่ที่นี่คือ อดทน

‘แกต้องอดทนข้าว แกต้องอดทน แกจะให้คนมาดูถูกว่าแกไม่ได้เรื่องไม่ได้อดทนไว้ข้าว’

เมื่อปลุกใจตัวเองจนได้ที่ดีแล้ว ต้นข้าวรีบยกหูโทรศัพท์โทรเบอร์ภายในที่จำได้ขึ้นใจ ก่อนที่จะเปลี่ยนใจกลับบ้าน

“ห้องคอมคะ” เสียงใส ๆ รวากับเด็กวัยรุ่นรับสาย

“น้องใจดี นี่พี่ข้าว นะคะ” เธอตอบด้วยเสียงยินดียิ่งที่คนรับสายเป็นเจ้าหน้าที่หญิงคนเดียวของศูนย์คอมพิวเตอร์ของสำนักงาน

“มีอะไรเหรอพี่ข้าว โทรมาตอนเลิกงาน”

“ใจดีต้องช่วยพี่นะ พี่ไม่รู้จะไปพึ่งใครแล้ว ฮือ ฮือ” เธอคร่ำครวญทันที และคงสมบทนาทไปหน่อยเพราะสาวใจดีสมชื่อรีบละล้าละลักกรอกเสียงเข้ามาในหูโทรศัพท์

“เดี๋ยว ๆ ใจเย็น ๆ ก่อนพี่ข้าว เดี่ยวขึ้นไปหา” เสียงวางหูโทรศัพท์ลงอย่างรวดเร็ว และเพียงไม่ถึงห้านาทีร่างกะทรัดของสาวอายุยี่สิบต้น ๆ จึงมานั่งอยู่หน้าโต๊ะของคนไข้แ่งที่ไม่มีน้ำตาสักหยด

“อ้าว! นึกว่าร้องไห้อยู่ได้ยืนเสียง ฮือ ฮือ”

“เมื่อก็ไม่ได้ร้อง แต่ตอนนี้อายากร้องแล้ว” ที่อยากจะร้องเพราะซึ่งน้ำใจเพื่อนรุ่นน้องตรงหน้ามากกว่า ใจดีเป็นคนมีน้ำใจคอยช่วยเหลือคนโน้นคนนี้เสมอ โดยเฉพาะคนหน้าใหม่ไม่ค่อยประสีประสาอย่างเธอ

“ไม่เอา ไม่ร้อง มีอะไรให้ช่วยอีก ว่ามา” ใจดีไม่อ้อมค้อม ด้วยนิสัยห้าว ๆ เหมือนผู้ชายเลยเกลียดคน้ำตาผู้หญิงเข้ากระดูกดำ

“พี่รเขาจะเอาข้อมูลด่วนอีกแล้ว” เธอยืนบันทึกสั่งงานให้อีกฝ่ายดู

“เอาวันไหน”

“วันจันทร์สาย ๆ”

“เฮ้ย! ข้อมูลขนาดนี้จะบ้าหรือ”

“พี่เป็นคนแรกที่จะบ้า พี่รเขาต้องการข้อมูลอย่างกับจะไปทำวิจัยเอาปริญญาเอกอีกใบ”

“เออ ใจดีว่าอย่างนั้นแหละ แล้วพี่ข้าวจะทำยังไงต่อ เพราะข้อมูลขนาดนี้ทำ
ไม่ทันหรอกนะพูดตรง ๆ” ถ้าลองใจดีพูดตรง ๆ ว่าไม่ได้คงทำไม่ได้จริง ๆ และต้น
ข้าวรู้อยู่แล้วว่าเป็นไปได้ยาก แต่เธอคิดเตรียมวิธีอื่นไว้แล้ว

“พี่ขอเท่าที่มีแล้วกัน ศูนย์คอมไม่มีทางมีข้อมูลหรอกถ้าไม่มีคนให้ข้อมูล แต่
พี่อรเขาไม่ยอมรับรู้ปัญหา”

“เขามันระดับผู้บริหาร ปัญหาอย่างนี้เขาเห็นว่ามันจ๊ีบ จ๊ีบ”

“แต่ถ้าพี่ทำไม่ได้ พี่เจอปัญหาใหญ่แน่ใจดี เขาเป็นคนประเมินพี่”

“เพราะใช้งานโหดอย่างนี้แหละถึงมีแต่คนหนีกองแผน”

“แต่พี่ไม่หนีหรอก พี่ไม่อยากให้ใครมาดูถูกว่าไม่ได้เรื่อง มันเจ็บนะใจดี”

ใจดียิ้มปลอบใจ เห็นใจต้นข้าว และเข้าใจความรู้สึกเช่นนั้นดี เพราะเคย
รู้สึกมาก่อนเช่นกัน เด็กที่เรียนจบแค่ระดับ ปวช. ที่ไม่มีใครเห็นค่า ไม่มีใครรับเข้า
ทำงาน จนในที่สุดมีที่นั่นที่นั่นที่ยอมรับ และนั่นทำให้ทั้งสองสนิทสนมกันอย่าง
รวดเร็ว เพราะต่างต้องการพิสูจน์ตัวเอง ผูกพันเป็นเพื่อนที่เต็มใจจะช่วยเหลือซึ่งกัน
และกันในทุกเรื่อง รวมทั้งเรื่องที่ต้องทำข้อมูลด่วนคืนนี้

นั่นแหละคือนัดหมายสำคัญที่ต้นข้าวกำลังรอเวลา

น้ำชาถ้วยที่ 2

“ข้าว ข้าว”

เสียงเรียกดัง ๆ ช่างตัวทำให้ตื่นข้าวถึงกับสะดุ้ง มัวแต่จมอยู่ในภวังค์ จนไม่ได้สนใจว่ายังมีใครอีกคนนั่งอยู่ด้วย

“เรียกเสียงดังทำไมอั้น ตกใจหมดเลย”

“เรียกตั้งหลายครั้งแล้วยังเฉย ใจลอยคิดถึงแฟนอยู่หรือครับ” ชวินถามด้วยสายตาอยาการู้จริง ๆ ชายหนุ่มยังคงนั่งเฝ้าต้นข้าวที่ยังนั่งทำงานอยู่คนเดียวในห้องกองแผนงาน แม่นจะเย็นมากแล้ว

“เปล่า คิดถึงงานอยู่นะ”

“ขยันจัง ทำอยู่ฝ่ายนี้งานหนักหน่อย แต่คงไม่ยุ่งถึงขนาดไม่ยอมกินข้าวนะครับ ไปด้วยกันไหมข้าว” ยังเหลือเวลาก่อนเริ่มประชุมสวัสดิการในคืนนี้ น่าจะใช้โอกาสนี้ใกล้ชิดสาวสวย

“เออ...ได้จ้ะ แต่ชวนใจดีไปด้วยนะ” รีบหาตัวช่วย และโดยไม่รอช้าต้นข้าว ยกหูโทรศัพท์ที่ตั้งประจำอยู่บนโต๊ะทำงานกดไปเบอร์ภายในที่จำได้ขึ้นใจทันที มีเสียงเรียกอยู่นานกว่าจะมีคนมารับสาย

“ห้องคอมคะ” ใจดีมารับสายเอง

“มารับสายช้าจริง” เธอทำเสียงต่อว่าอย่างไม่จริงจัง

“มีอะไรหรือเจ้ข้าว ยังไม่ได้เวลานัดเลย” สาวเดียวในศูนย์คอม ฯ รีบไวยวาย

“อันเขามาชวนไปกินข้าว”

“แหม หายตัวไปจับสาวอยู่นั่นเองพี่อัน ใ้เราหาตัวซะให้ควัก”

“อยู่นี่แหละ ไปด้วยกันนะใจดี”

“เดี่ยวพี่อันเขาตีบเอา ไปเป็นแขกไม่ได้รับเชิญ” อุดแกล้งแหย่เพื่อนชู้ต่างวัยไม่ได้ อันที่จริงรู้อยู่แล้วว่าฝ่ายโดนตามจับต้องการตัวช่วยซึ่งหนี

“ไปซะใหม่ ถ้าอย่างนั้นขึ้นมาที่ห้องแผนเลยนะ” ต้นข้าวรวบรัด เธอหันมายิ้มให้ชวนคิดหนึ่งก่อนจะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้จัดของใช้ส่วนตัวเก็บเข้ากระเป๋าถือใบเหลืองของตัวเอง

“ใจดีไปด้วยหรือข้าว” เสียงคล้าย ๆ จะกััดฟันถาม

“ใช่ เดี่ยวจะขึ้นมาจ้ะ”

หลังจากนั้นเพียงชั่วอึดใจร่างกะทัดรัดของสาวใจดีมานั่งหอบอยู่หน้าโต๊ะคนสวยของกองแผนงาน ใจดีเป็นคนผิวคล้ำชอยผมสั้นแต่มันดูยุ่งเหยิงตลอดจนจำ

ทรงเติมไม่ได้ ใบหน้าก่อนข้างกลมนั้นระบายด้วยรอยยิ้มแทบตลอดเวลา นี่ถ้าไม่ใช่
เพราะมีเสียงใส ๆ และใส่กระโปรงคงมีแต่คนนึกว่าเป็นเด็กผู้ชายวัยรุ่นซี้เล่น

“พี่อ้น พี่สุลถามหา”

“ถามหาเรื่องอะไร นี่มันเลิกงานแล้วนะ”

“ไม่รู้ ถามหาหลายรอบแล้วด้วย ทำทางอารมณ์บ่จอย”

“เออ...” ชวินมีท่าทางลังเลจนเห็นชัด และต้นข้าวคอยที่อยู่แล้ว

“อันไปหาหัวหน้าสุลก่อนเถิดค่ะ เดี่ยวจะโดนโมโหใส่อีก เอาไว้วันหลังค่อย
ไป” แม้นเธอจะมาใหม่ได้ไม่นาน แต่รู้จักอ่อนของเจ้าหน้าที่ศูนย์คอม ฯ ทุกคนดี
คือกลัวหัวหน้าตัวเอง หรือหัวหน้าสุล ที่มีชื่อเต็ม ๆ ว่า ‘นพสุล’จนแทบหัวหด

“ถ้าอย่างนั้นเอาไว้วันหลังนะครับข้าว ผมอยากกิน **ข้าว...กับข้าวสักมื้อ**”
ชวินยิ้มให้ทั้งปาก และตาก่อนที่จะรีบเดินผละไป

ต้นข้าวคงมีสีหน้าที่ดูตลกมากหลังจากฟังประโยคท้ายของหนุ่มศูนย์คอม ฯ
ขวัญใจสาว ๆ เพราะใจดีแอบหัวเราะคิก ๆ อย่างชอบใจ

“ขำมากหรือยายใจร้าย”

“อ้าว อุตส่าห์ช่วยแล้วยังมาว่าเราใจร้ายอีกหรือนี่”

“เมื่อกี้หลอกอันเขาหรือ เดี่ยวโดนเล่นงานเอาหรือก”

“ฮะ ฮะ มือชั้นนี้แล้ว ไม่หลอกใครอยู่แล้ว เมื่อกี้นะพูดจริงทุกคำ แต่ไม่ได้
ถามนี่ว่าพี่สุลเขาถามหาเมื่อไหร่ ใจดีได้ยินถามถึงพี่อ้นเมื่อตอนบ่ายจริง ๆ และ
ตอนนี้อารมณ์บ่จอยจริง ๆ เพราะเร่งทำข้อมูลให้กระทรวง”

“แล้วอย่างนี้ที่เรานัดกันไว้ละใจดี”

“ทัน ทัน ของกระทรวงจนเสร็จแล้วไม่อย่างนั้นนายหัวมาอย่างนี้ไม่ได้หรอก แต่ที่รีบขึ้นมาเนี่ยจะมาบอกด้วยว่าอย่าเพิ่งลงไป พี่ศุลเขายังป่วยเป็นอยู่ที่ยังห้อง ทางสะดวกเมื่อไหร่จะโทรขึ้นมาบอก แต่ข้อมูลที่พี่อรเขาต้องการมันต้องใช้เวลานาน หนูจะพยายามทำให้เสร็จคืนนี้แล้วกัน พอดีเป็นเวรเฝ้าห้อง”

ต้นข้าวอยากจะกอดคนตรงหน้าแน่น ๆ นึก ซึ่งในน้ำใจเพื่อนรุ่นน้องที่เพิ่งคบกันได้เพียงปีเดียว แต่ราวกับว่าได้รู้จักกันมาชั่วชีวิต แม้นไม่อยากกวนเพราะที่ผ่านมามีเธอจนใจดีให้ทำข้อมูลด่วน ๆ ให้มาหลายรอบจนเกือบเสียนงานประจำ และครั้งนั้นเธอได้เผชิญกับอารมณ์โกรธของหัวหน้าศูนย์คอมพิวเตอร์เต็ม ๆ ต้นข้าวไม่อยากโดนว่าใส่หน้าอย่างรุนแรงเช่นนั้นอีก แต่เมื่อไม่มีทางเลือกเธอต้องขอร้องเพื่อนคนนี้อีกครั้ง

“พี่จะอยู่เป็นเพื่อน”

“ไม่ต้องหรอกใจข้าว อยู่บอกรายละเอียดหนูสักพักพอ เดี่ยวประชุมสวัสดิการเลิกพี่ศุลแกล้งห้องมาเจอเข้า จะโดนดู่อีก” ใจดีอดที่จะเห็นใจสาวสวยตรงหน้าไม่ได้เมื่อนึกถึงหน้าที่ถอดสีจันซีดเมื่อโดนนพศุลตะคอกใส่อย่างไม่ไว้หน้าวันนั้น

‘เห็นแก่ตัวที่สุด อุตส่าห์จบเมืองนอกมา แต่ไม่ชิมชั้บการมีวินัยของเขามาบ้างหรือไง ถ้ามีพวกไร้วินัยอย่างเธอมาจ้องจะให้ทำข้อมูลด่วนของตัวเท่านั้น ระบบข้อมูลของสำนักงานมันจะเป็นยังไง มีสมองคิดหรือเปล่า’

ใจดีไม่เคยเห็นพี่ศุลของน้อง ๆ โกรธ และกราดเกรี้ยวใส่ผู้หญิงมาก่อน แต่หัวหน้าศุลนี่ยะ อย่างเขาคงเก็บอารมณ์ไม่อยู่จริง ๆ เมื่อระบบข้อมูลในความรับผิดชอบเกือบจะล่มเพราะโดนไวรัส เนื่องจากลูกน้องมัวไปทำข้อมูลด่วนให้เจ้าหน้าที่ใหม่ของกองแผนงาน

ต้นข้าวไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปที่ศูนย์คอมพิวเตอร์อีกเลย หลังจากเผชิญความโกรธของเขา ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าย่ และเหยียบที่สุดของสำนักงาน และใจดีเห็นอาการคอยหลบเลี่ยงที่จะเผชิญหน้าหัวหน้าศุลนี่ยะ ของต้นข้าวตลอด

“ถ้าอย่างนั้นไปกินข้าวเย็นกันก่อนนะใจดี พี่เห็นมีร้านอาหารตามสั่งมาเปิดใหม่หลังสำนักงาน”

“ไม่ละเจ้ รีบ ว่าแต่ไปกินคนเดียวได้ไหม”

“ได้ไม่เป็นไร จ้ะพี่จะซื้อข้าวกล่องเผื่อให้คืนนี้นะ จะเอาอะไร”

“ข้าวราดกระเพราหมูกรอบแล้วกัน ใส่ไข่ดาวสุก ๆ ด้วยนะ”

“ได้จ้ะ พี่ว่าจะไปเดินเล่นรอเวลาที่ตลาดนัดเย็นตรงนั้นด้วย อาจจะมีขนมอร่อย ๆ มาขาย”

“ดี ๆ ของหวาน ๆ หนูชอบ ไปแล้วนะ พอเขาไปประชุมกันหมดแล้วหนูจะโทรเข้ามือถือ”

“OK”

ต่างแยกย้ายกันไป หลังจากนัดแนะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ต้นข้าวเข้าไปนั่งในร้านอย่างใจชื้นขึ้นมาหน่อยที่ไม่เห็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสักคน โดยปกติพวกหนุ่ม

โสดทั้งหลายมักจะฝากท้องไว้กับร้านอาหารหลังสำนักงานแทบทุกมื้อ แต่วันนี้มีกิจกรรมพิเศษที่น่าสนใจเลยยังคงรวมตัวกันอยู่ในสำนักงาน ซึ่งดีที่เป็นอย่างนั้นจะได้ไม่มีใครสังเกตเห็นเธอ

ต้นข้าวรู้สึกปลอดภัยไปรุ่งขึ้นมาก เหมือนกำลังจะยกภูเขาออกจากอกได้ แต่พอเธอเดินกลับมาที่โต๊ะหลังจากลุกไปสั่งไข่ดาวเพิ่มให้ตัวเอง ภูเขาก็ก้อนหนัก ๆ ก่อนเดิมหล่นตุบลงมานั่งรอเธออยู่ที่โต๊ะ

“หัวหน้าศาล!”

“นั่งด้วยคนได้ไหม” เสียงทุ้มของเขาวนนิ่งนุ่มนวลติดกับวันนั้นอย่างสิ้นเชิง พูดขอทั้ง ๆ ที่ร่างสูงใหญ่ นั่งเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าที่สบาย ๆ อยู่ก่อนแล้ว

“นั่งอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือคะ” เธอเห็นเขาหรีตาสีเข้มมองมา ช่างประไร จะได้รู้เสียมั่งว่าคนอื่นเขารู้สึกไม่ชอบเป็นเหมือนกัน

“ยังโกรธเรื่องวันนั้นอยู่หรือเธอ” เขาตรงเข้าเรื่องที่ต้องการพูดอย่างไม่อ้อมค้อม จนต้นข้าวเองถึงกับอึ้งเพราะไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะมาพูดเรื่องที่กินใจเธอมาตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ต้องใช้เวลาหลายวินาทีกว่าที่ต้นข้าวจะเรียบเรียงคำพูดออกมาได้

“ไม่โกรธแล้วค่ะ แต่ไม่ลืม” อดที่จะรวนไม่ได้

“อืม เป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นด้วยหรือนี่” เขาพูดยิ้ม ๆ ทำให้ใบหน้าเข้มแข็งแกร่งนั้นดูอ่อนโยนขึ้น แม้นอายุจะสามสิบปลาย ๆ แล้ว แต่พบศูลยังดูดีกว่าคนรุ่นเดียวกันมาก ผมสั้นของเขายังคงดำสนิทมีบางส่วนยาวลงมาปรกหน้าผาก

กว้าง ดูหล่อแบบเถื่อน ๆ ด้วยคิ้วที่เข้มจนเป็นปinned และดวงตาดูทรงอำนาจ จมูก
ของเขาโด่งใหญ่ แต่มีริมฝีปากบางเฉียบที่มักจะใช้พูดเชือดเฉือนใจคนได้เก่งนัก นี่
ถ้าไม่เป็นเพราะทั้งคู่ทั้งปากจัดเช่นนี้คงมีทั้งสาวแท้และไม่แท้เข้ามาสานสัมพันธ์
ไม่ได้ขาดแน่นอน เพราะร่างกำยำ ผิวแทนสูงใหญ่ นั้นแสนจะเร้าใจด้วยกล้ามเนื้อ
เป็นมัด ๆ และเต็มไปด้วยเสน่ห์ลึกลับที่น่าค้นหา แต่หนุ่มใหญ่คนนี้ไม่เคยให้โอกาส
ใครได้ค้นพบความลับ เขายังครองตัวเป็นโสด ทุ่มเทอยู่กับงาน และ งาน จนทุกคน
เริ่มสงสัยแล้วว่าเขาคงมีความลับที่ไม่สามารถบอกใครได้ และเป็นที่มาของข่าวลือ
ติดอันดับต้น ๆ ของสำนักงานว่า หัวหน้าศูนย์คอมฯ อาจจะเบี่ยงเบนทางเพศ
แต่เป็นแค่ข่าวลือ ยังไม่มีใครกล้ายืนยัน ซึ่งพอทำให้สาวหลายคนใน
สำนักงานโล่งใจได้บ้าง

“ขอโทษนะที่ตอนนั้นพูดรุนแรงเกินไป”

คำขอโทษเรียบ ๆ แต่จริงใจจากคนที่เธอไม่เคยคิดว่าเขาจะพูดคำนี้กับใคร
เป็น ทำให้ตื่นช้ำวงงัน ผลอดตัวจ้องเขาตาไม่กระพริบ

“ทำไม ตกใจมากหรือที่ฉันขอโทษเธอ”

“ไม่คิดว่าจะได้ยินนี่คะ”

“ฉันขอโทษที่ใช้ถ้อยคำรุนแรง แต่วันนั้นเธอยังไม่ขอโทษที่ตัวเองทำผิดเลย
นะ”

ตอนนี้เธอยังงงเข้าไปอีก นี่เขามาขอโทษหรือมาทวงให้เธอขอโทษเขากันแน่ แต่ทำผิดแล้วควรรับผิดชอบ และเธอรู้ตัวดีว่าเกือบทำความเสียหายให้กับระบบของสำนักงานอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์

“ดิฉันขอโทษค่ะคุณสุล” เธอพูดอย่างไม่ลังเล และเห็นเขายิ้มกว้างขึ้น กว่าเดิม ตอนนี้เองที่เธอเริ่มเข้าใจสาว ๆ ที่เฝ้าแพ้อถึงแต่หัวหน้าศูนย์ ฯ เพราะแค่ยิ้ม สามารถส่งกระแสรบกวนความสงบในใจผู้หญิงได้ง่าย ๆ

“ไม่ติดใจแล้วนะ ฉันทำตามหน้าที่ ไม่ได้มีอคติอะไรส่วนตัว อยากให้เข้าใจแล้วเลิกหลบไปหลบมาเวลาเห็นฉันได้แล้ว มั่นนำรำคาญ”

ต้นข้าวแทบอยากจะทำอะไรที่ส่งไปให้ก่อนจะทันฟังเขาพูดจบประโยคคืน แต่ทำเฉย ๆ ดีกว่าเพื่อไม่ให้เสียบรรยากาศการคืนดี ยิ่งงเขามีตำแหน่งเป็นหัวหน้า เธอ ที่ยอมมาพูดก่อนนี้นับว่าเป็นผู้ใหญ่ที่ใจกว้างมาก และลึก ๆ ต้นข้าวอดที่จะชื่นชมไม่ได้

“ข้าวไม่ได้ตั้งใจค่ะพี่สุล” พอรู้สึกดีแล้ว สรรพนามเปลี่ยนไปด้วยอย่างไม่รู้ตัว

“เข้าใจก็ดีแล้ว เรายังต้องร่วมงานกันอีก จะได้ไม่อึดอัด แล้วนี่นั่งคนเดียวหรือ มีใครจะตามมาหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ มาคนเดียว”

“เย็นแล้วทำไมยังไม่กลับ หรือจะอยู่ลึ้นบัตรฟุตบอลกับเขาด้วย”

“ซ...ใช่ค่ะ ข้าจะอยู่ลึ้นด้วย เผื่อได้จะเอาออกประมวลขายต่อ” รีบตามน้ำไปทันที จะให้เขารู้ไม่ได้ว่าเธอกับใจดีกำลังจะทำอะไรกันอีกคืนนี้

“ถ้าอย่างนั้นรีบกินซะ จะได้เข้าไปประชุมด้วยกันเลย”

ซ็อนข้าวที่อยู่ในมือเธอเกือบหล่น เตรียมหาเหตุผลมาปฏิเสธ แต่นึกขึ้นได้ว่าอาจจะเป็นพิรุณ อันที่จริงเข้าไปกับเขาเลย แล้วค่อยหลบตอนเริ่มประชุมน่าจะดีกว่า ยังคิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรโทรศัพท์มือถือที่วางไว้บนโต๊ะอาหารสั่นขึ้น ซ็อนข้าวรีบรับทันที

“ฮัลโหล”

“พี่ข้าว ทางสะดวกแล้ว มาได้เลย” เสียงของใจดีดังแจ้ว ๆ ออกมาจากโทรศัพท์ ซ็อนข้าวเหลือบตามองคนที่ทำให้ทางของเธอไม่สะดวกนิดหนึ่ง เห็นเขายังนั่งทำเฉยหยิบหนังสือพิมพ์ที่ทางร้านอาหารมีไว้บริการขึ้นมาอ่านเงิบ ๆ

“ค่ะ ได้ค่ะ” ตอบแค่นั้นแล้วรีบวางสาย หวังว่าใจดีคงไหวตัวทัน ซ็อนข้าวรู้สึกผิดคอจนกลิ่นอาหารที่เหลืออยู่เกือบครึ่งไม่ลง

“อิมแล้วหรือ”

“ค่ะ”

“คิดเงินด้วยครับ” เขาหันไปเรียกเจ้าของร้าน และเตรียมหยิบเงินออกมาจ่าย

“พี่สุล ข้าวจ่ายเองค่ะ”

“วันนี้เลี้ยงขอโทษแล้วกัน” เขาบอกง่าย ๆ รีบจ่ายเงินโดยไม่ฟังคำทัดทาน แถมยังช่วยหิ้วข้าวกล่องสำหรับมือตึกของเธอ และใจดีอีก

“เอาไปฝากใคร” เขาถามเหมือนชวนคุยธรรมดาหลังจากเดินคู่กันออกจาก
ร้าน

“ของข้าวเองค่ะ จะเก็บไว้กินตอนตึก ๆ”

“ทำงานตึกหรือ”

“นิดหน่อยค่ะ”

“ตั้งใจทำงานดี ไม่เคยเห็นใครทุ่มเทหาข้อมูลเท่าเธอมาก่อน แต่ระบบที่นี่
ไม่ได้รวดเร็วทันสมัยอย่างของเอกชน คนทางด้านไอทีจริง ๆ แทบไม่มีเลย
เงินเดือนราชการมันน้อยเกินจูงใจไว้ได้ นี่ยังอดชมไม่ได้ว่าเธอคงรักจะอยู่ราชการ
จริง ๆ จบโทเมืองนอก แล้วยังไม่ใช่เด็กทุนอีก มันมีทางเลือกที่ดีกว่านี้มาก”

“ที่บ้านอยากให้รับราชการค่ะ”

“ดีที่ทางบ้านสนับสนุน”

“แล้วพี่ศุภลละคะ ทำไมถึงเลือกรับราชการ จบโทวิศวะ ไม่ใช่เด็กทุน มีงาน
ดี ๆ เงินเดือนสูง ๆ มากกว่าคนจบเศรษฐศาสตร์อย่างข้าวอีก”

“ถ้าชอบเงินคงไม่มารับราชการ” เขาตอบสั้น ๆ แล้วหยุดการสนทนาเพียง
เท่านั้น

ต้นข้าวเหลือบมองหน้าเฉย ๆ ของคนที่เดินอยู่ข้าง ๆ เวลาไม่ยิ้มหน้าของ
เขาจะดูดีมาก จนเธอชักหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อต้องเดินมาด้วยกันเช่นนี้ และยังมี

ชนักติดหลังอยู่ยิ่งทำให้แทบจะก้าวขาไม่ออก นี่เขาจะแอบส่งสัยเธอกับใจดีหรือ
เปล่าถึงทำเหมือนมาคอยคุมอย่างนี้ ถ้าโดนคุมจริง ๆ จะทำอย่างไร

‘ไม่น่าจะใช้’ ต้นข้าวปลอบใจตัวเอง

หัวหน้าสกุลคงแค่บังเอิญไปเจอเธอ และปรับความเข้าใจเพื่อไม่ให้อึดอัดใจ
เวลาต้องทำงานด้วยกัน

“ข้าวขอตัวเข้าห้องน้ำหน่อยนะคะ” หลังจากรับถุงข้าวกล่องมาถือเองแล้ว
เมื่อถึงหน้าห้องประชุม ต้นข้าวจึงเดินไปเพื่อขอแยกตัวออกมา

“ไปสิ เดี่ยวจะไปรอที่หน้าห้องประชุม”

ต้นข้าวอ้าปากค้างพูดไม่ออก เขาไม่หลงกล นี่เธอโดนเขาคุมตัวจริง ๆ หรือ

“อ้าว! มัวจ้องหน้าอ้าปากอยู่นั่นแหละ ไม่รีบไป” เขาทำเสียงดุเบา ๆ

“คะ” รับคำอ่อย ๆ ก่อนจะเดินเหมือนคนหมดแรง เข้าไปในห้องน้ำหญิง
ข้าง ๆ ห้องประชุมพร้อมถุงข้าวกล่อง ไปยืนซิม ๆ หน้ากระจกเหนืออ่างล้างมืออยู่
สักครู่ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรหาคนที่กำลังรอเธออยู่

“ใจดี นี่พี่ข้าวเอง”

“พี่ข้าวไปอยู่ที่ไหนมา หนูลอยอยู่นานแล้วนะ แล้วเมื่อไหร่โทรไปทำไมรีบวางหู”
เสียงโวยวายดังออกมาเป็นชุดทันที

“ไปเจอพี่สกุลที่ร้านอาหาร”

“ฮ่า!”

“พี่สกุลแกทำท่าส่งสัยอะไรใจดีหรือเปล่า” เธอรีบซักถามข้อสงสัย

“ไม่เห็นมีท่าทางสงสัยอะไรนี่ พี่ศุลเขาทำท่าสงสัยพี่ข้าวหรือ”

“พี่อาจจะคิดไปเอง แต่ตอนนี้พี่ว่าพี่ถูกหัวหน้าศุลกุมตัวอยู่นะ”

“กุมตัว นี่เจ็ดหนังสือสอบสวนสอบสวนมากไปหรือเปล่า” ว่าแล้วใจดีหัวเราะคิก ๆ ไม่หยุด

“จริง ๆ ใจดี เขาเหมือนเดินคุมพี่มาตั้งแต่ที่ร้านจนถึงห้องประชุมเพราะพี่เผลอไปรับว่าจะเข้าประชุมสวัสดิการคืนนี้ด้วย นี่พี่ขอตัวมาเข้าห้องน้ำยังบอกว่าจะไปรออยู่หน้าห้องอีก”

“จริงหรือพี่ข้าว ชักกลืนไม่ดีแล้ว พี่ศุลแกยิงจับผิดคนเก่งอยู่ด้วย แล้วตอนนี้เราจะทำยังไงกับข้อมูลละ หนูพอจะเดา ๆ ทำให้ก่อนได้แต่ไม่แน่ใจนะ”

“ถ้าอย่างนั้นพี่กวนใจดีทำแค่สองตารางแรกก่อน ส่วนที่เหลือให้พี่ไปอธิบายก่อนดีกว่า เดียวเสียเวลาทำเปล่า”

“ได้คับผม แล้วรีบหลบมานะ แต่ชักสงสัยพฤติกรรมหัวหน้าเราซะแล้ว จะจับเด็กหรือเปล่านี้”

“บ้า อย่าหาเรื่อง พี่ศุลเขาระดับไหนแล้ว แค่มารขอโทษที่ว่าพี่แรงไปหน่อยเมื่อตอนนั้น แล้วดูเหมือนเดิม”

“ໄ໓ ถึงจะดูแล้วแกลไปหน่อย แต่เป็นหนุ่มโสดติดอันดับท็อปเท็นของสำนักงานนะพี่ข้าว” ใจดีหยेतอ เพราะรู้ว่าต้นข้าวไม่ชอบผู้ชายแก่ จู้จี้ ขี้บ่น ซึ่งหัวหน้าของใจดีมีคุณสมบัตินั้นครบทุกประการ

“นี่เลิกล้อเล่นได้แล้วยายใจดี เดียวจะรีบหลบไปหา”

มีเสียงตอบรับจากทางปลายสายเบา ๆ ก่อนที่ต่างฝ่ายต่างตัดสัญญาณการติดต่อ ต้นข้าวรีบออกไปจากห้องน้ำทันที ภาวนาว่านางพศุลจะไม่อยู่แถวหน้าห้องประชุมที่เธอจำต้องผ่านก่อนที่จะหลบไปหาใจดีได้ แต่คำภาวนาไม่เป็นผลร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยพลังกำลังยืนค้ำอยู่กับชวินที่หน้าห้อง ไม่มีทางหลบเลี่ยงเลยหรือนี่

“ข้าว เปลี่ยนใจเข้าประชุมด้วยหรือครับ” ชวินรีบยิ้มทักหญิงสาวที่เขามาหมายตาทันทีที่หันกลับมาเห็นเธอ

“จะอั้น พอดีว่าเลิกนัด เลยว่าง” อ้อมแอ้มตอบ รู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ ขึ้นมาอีกเมื่อเห็นสายตาเข้มคุดของผู้ชายอีกคนที่มองเขม็งมา

“ดีใจจังที่ข้าวอยู่ได้ ค่ะนี่มีโชว์พิเศษด้วย พี่ศุลเขามา”

“ท่านรองเขาแถมมาให้พร้อมบัตรฟุตบอลต่างหาก คงเห็นพวกเราทำงานหนักเลยอยากให้อ่อนคลายกันบ้าง” นพศุลแก้ข้อมูลด้วยสีหน้าค่อนข้างตึง พอลูกน้องหนุ่มเห็นเท่านั้นได้แต่หัวเราะเก้อ ๆ ไม่เอ่ยอะไรพาดพิงถึงหัวหน้าอีก

“ไปลงชื้อก่อนข้าว กำลังจะเริ่มประชุมแล้ว” ชวินเข้าไปต้อนหญิงสาวให้ไปที่โตะลงทะเบียน ต้นข้าวต้องตามไปอย่างอึดอัดเป็นที่สุด อยู่ใกล้หัวหน้าศูนย์ ฯ แม้จะเกร็งเพราะกลัว แต่ยังดีกว่าใกล้แล้วนำรำคาญแบบลูกน้องของเธอ

“ข้าวขอนั่งตรงนี้ค่ะ” เธอหยุดกึกที่เก้าอี้แถวหลังสุดของห้องประชุมใหญ่ของสำนักงานที่จัดแบบเรียเตอร์ คนมาร่วมประชุมมากมายเกินคาดจนห้องประชุม

ดูแคบไปนิดตา และทำให้ต้นข้าวมีความหวังขึ้นมากที่จะหลบออกไปโดยนพศูลไม่เห็น

“ได้ครับ แต่จะไกลไปนะข้าวเดี่ยวไม่เห็นโชว์”

“ไม่เป็นไรค่ะ ตรงนี้สะดวกเวลาเข้าออก ถ้าอ้นกลัวเห็นโชว์ไม่ชัด เชิญตามสบายนะคะ ข้าวนี้คนเดียวได้”

“ไม่เป็นไร ผมนี่เป็นเพื่อนข้าวดีกว่า” เรื่องอะไรที่ชวินจะทำเรื่องตัดคะแนนตัวเองอย่างนั้น โชว์ของสาว ๆ ออกใหญ่ ๆ อยากดูอยู่หรอก แต่มันมีโอกาสที่จะดูที่อื่นได้และเต็มตากว่าที่นี่อีก แต่โอกาสที่จะอยู่ข้าง ๆ สาวหวานแซ่กนี่มันหายากกว่ามาก และชวินจะไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดมือด้วย

“นี่นายชวิน อย่ามัวแต่มานั่งจับสาว ตัวเองอยู่ในคณะทำงานด้วยไม่ใช่หรือไง ไปโน่นเลย” นพศูลเดินตามมาเมื่อไหร่ไม่มีใครรู้ แต่ที่รู้คือเธอดีใจมากที่เขาพาลูกน้องของเขาไปจากเธอได้ แม้นจะไม่ค่อยพอใจกับคำพูดของเขานัก ชวินเดินห้อย ๆ ตามหัวหน้าไปอย่างไม่ค่อยเต็มใจ

ไม่นานการประชุมเริ่มต้นขึ้น นพศูลในฐานะประธานสวัสดิการขึ้นมากล่าวรายงานถึงวัตถุประสงค์ของการจัดประชุมนัดพิเศษครั้งนี้ หลังจากนั้นได้เชิญท่านรองเลขาธิการ ฯ ที่เป็นเจ้าของรางวัลคืนนี้เป็นผู้กล่าวเปิดงาน มีเสียงเฮ และปรบมือดังกระหึ่มรับตลอดเวลาที่ทั้งสองพูด และพอแสงไฟค่อย ๆหรี่ลงเพื่อเป็นสัญญาณเริ่มการแสดง สายตาของผู้ร่วมประชุมแทบทั้งหมดจับจ้องไปที่เวที

และนี่คือเวลาที่ต้นข้าวรอดคอย

เธอค่อย ๆ เดินเลี้ยวออกมาจากห้องประชุมที่เริ่มมีการเป่าปาก และส่งเสียงอึกทึกยิ่งกว่าเดิม การแสดงเริ่มแล้ว และต้นข้าวต้องรีบไปเริ่มงานของเธอเช่นกัน

ต้นข้าวรีบวิ่งลงบันไดหนีไฟแทนการใช้ลิฟต์ แม้นศูนย์คอมพิวเตอร์จะอยู่ถัดลงไปถึงสองชั้น เธอใจร้อนไม่อยากรอลิฟต์สำนักงานที่ตอนนี้เปิดใช้เพียงตัวเดียว แต่เพราะไม่ค่อยจะได้เล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย หญิงสาวถึงกับหอบน้อย ๆ เมื่อมาถึงที่

“ไอ้โฮ ถึงขนาดวิ่งหนีมาเลยหรือพี่ข้าว” ใจดียิ้มแป้นทักอย่างอารมณ์ดี ที่จริงยังไม่เคยมีใครเห็นตอนใจดีอารมณ์ไม่ดีสักที

“ใช่ กว่าจะหลบจากสองหนุ่มมาได้”

“อ้าว ใครอีกล่ะ หรือไปเจอพี่อื่นเข้าอีก” ใจดีรีบเดา และอีกฝ่ายพยักหน้ารับอย่างเบือ ๆ

“ໂธ อย่าทำหน้าที่เบือ ใครใช้ให้เป็นสาวโสดที่สวยที่สุดตอนนี้ล่ะเจ้ข้าว”

“พี่เกลียดผู้ชายเจ้าชู้”

“วันก่อนบอกว่าเกลียดผู้ชายจู้จี้ ชี้นี่ อ้อ...เกลียดผู้ชายแก่ด้วย”

“นั่นแหละเกลียดผู้ชายหมดทั้งโลกเลย”

“ไอ้แม่เจ้า ท่าทางแฟนเก่าพี่ข้าวนี้จะแย่มากนะ” ใจดีรับรู้เรื่องราวของต้นข้าวทั้งหมดเมื่อไม่นานมานี้ และยังทำให้เห็นใจเพื่อนรุ่นพี่คนนี้มาก จะเป็นอย่างไรที่เขาว่ากันหรือเปล่า คนสวยมักอภัพรัก

“ใช่ ยิ่งกว่าแยมอีก แต่อย่าไปพูดถึงมันเลยมาทำข้อมูลต่อดีกว่า”

“จะหายใจเป็นงาน เป็นข้อมูลแล้วนะพี่สาว”

“ที่ศูนย์คอม ฯ นี่ทำแต่งงานเหมือนกันนี่ เห็นอยู่ดีก็ ๆ กันแทบทุกวัน”

“ถึงจะอยู่ดีก็ พี่สุลเขาคอยแวะเวียนมาดูตลอด บางทีแกกลับบ้านไปแล้วยังหิ้วมะหมี่กลับมาฝากตอนดีก็ ๆ เลย”

“ใจดีเหมือนกันนะพี่สุลของใจดี พูดถึงของกิน กินข้าวกันก่อนดีดีกว่าพี่ชักหิวแล้ว เมื่อตอนเย็นพี่สุลแกจ้องจนกินไม่ลง”

“เอาซิ เดี่ยวหนูไปอุ่นที่ห้องแม่บ้านก่อน พี่ข้าวค่อย ๆ ไล่เซฟไฟล์ไปก่อนนะ”

พอใจดีออกไปได้ไม่นาน ต้นข้าวรู้สึกที่ตัวเองกระหายน้ำจนคอแห้งไปหมด เหลือบดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เห็นเกือบจะสองทุ่มแล้ว เธอมีเวลาอีกประมาณหนึ่ง ชั่วโมงที่ต้องรีบทำข้อมูลให้เสร็จก่อนที่จะมีใครกลับมา แต่ตอนนี้ขอหาอะไรดื่มแก้กระหายก่อน จำได้ว่าที่ห้องนี้มีมุมไว้พวกเครื่องดื่ม และของกินจุกจิกอยู่ด้านในสุดของห้อง ต้นข้าวเลยพาตัวเองไปหาน้ำดื่มตรงนั้น เจอโต๊ะเล็ก ๆ ที่วางกระติกน้ำร้อนไฟฟ้า และบรรดาเครื่องดื่มขงร้อนหลากหลาย แต่ที่มีมากที่สุดเห็นจะเป็นชาประเภทต่าง ๆ ทั้งที่เป็นใบชาอยู่ในขวดโหลสวยงาม และเป็นแบบซองสำเร็จรูปส่งสัยคนห้องนี้คงชอบดื่มชามาก

“มีใครอยู่ในนั้น ใจดีหรือเปล่า”

เสียงทุ้มต่ำวเช่นนั้นเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก ‘**นพสุล**’

ต้นข้าวตอกใจจนทำอะไรแทบไม่ถูก รีบหลบเข้าไปหลังกองกล่องกระดาษ
เปล่าที่เคยบรรจุอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ข้าง ๆ พยายามอยู่นิ่งที่สุด แม้นว่าใจจะเต้น
รัวเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินลึกเข้ามาด้านในทันที

น้ำชาถ้วยที่ 3

“พีศุล!”

เสียงใจดีดังเรียกขึ้นก่อนที่นพศุลจะเดินถึงจุดที่ต้นข้าวหลบอยู่

“อ้าว! ใจดีอยู่นี่เองหรือ พี่นี่กว่าเราอยู่ข้างในเสียอีก” หันหลังเดินกลับมาหา ลูกน้องหญิงที่ยืนทำหน้าตื่น ๆ ถือจวนข้าวไว้ทั้งสองมือ

“ไปอุ่นข้าวมาคะ” ปากตอบแต่ตามองกวาดไปทั่วห้องเพื่อหาต้นข้าว

“กินคนเดียวสองจานเลยหรือนี่ หรือว่ามีคนอยู่ด้วย”

“ไม่มีใครอยู่หรอกพีศุล วันนี้หนูหิวจัดคะ” รีบปฏิเสธก่อนที่จะวางจานข้าว ลงบนโต๊ะว่างตรงหน้า

“เออ...พีศุล ไม่อยู่ประชุมหรือคะ”

“เดี๋ยวพอใกล้เวลาจับรางวัลถึงจะกลับไป จะมาเคลียร์งานค้างก่อน”

นพศุลไม่ได้พูดอะไรอีก เขาแยกไปนั่งทำงานเงียบ ๆ ในส่วนที่กันให้เป็นที่ทำงานของเขาเฉพาะ แต่สามารถมองเห็น และพูดคุยกับคนในห้องได้ตลอด ใจดีนั้นคิดว่าต้นข้าวคงหลบออกไปนอกห้องแล้ว และคงไปอย่างไร้ร่องรอยถึงไม่ได้เอามา สัมภาษณ์ไปด้วยสักอย่าง

“กลับบ้านไปได้แล้วใจดี พี่จะอยู่ต่อให้เอง”

จู่ ๆ เขาบอกขึ้นมา หลังจากใจดีจัดการข้าวสองจานนั้นคนเดียวทั้ง ๆ ที่จานของต้นข้าวอุดมไปด้วยผักที่แสนจะไม่ชอบ แต่ต้องกล้ำกลืนกินเพราะเกรงว่าถ้าเหลือจะเป็นพิรุณ

“เออ...ไม่เป็นไรคะหนูอยู่ได้ พี่สุดต้องกลับไปห้องประชุมไม่ใช่หรือคะ” ใจดีแทบพูดไม่ออก

“อาจจะไม่กลับถ้าไม่เสร็จงาน” คำตอบนั้นทำให้อีกฝ่ายเหมือนโดนไฟลนกัน

“คือ...หนูว่าจะอยู่เคลียร์งานให้เสร็จเหมือนกัน” ลูกลี้ลูกกลนรีบกลับไปทิ้งตะทำงาน

“นั่น ทำอะไรอยู่”

“ใส่ข้อมูลอยู่ค่ะ” อ้อมแอมตอบ

“ทำอะไรคิดให้ดี ๆ อย่าเห็นแก่เพื่อนมากจนทำให้เดือดร้อนอย่างคราวก่อนอีก” น้ำเสียงแมนจะฟังเรียบ ๆ แต่แฝงการตำหนิไว้

“ค่ะ” ใจดีหน้าจ้อย รู้สึกว่าสถานการณ์ชักไม่ค่อยดีแล้ว รีบออกไปหาต้นข้าว แล้วสลายตัวดีกว่า ร่างกะทัดรัดจึงรีบเซฟไฟล์งานที่ค้างอยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์อีกครั้งเพื่อความไม่ประมาทก่อนจะปิดเครื่อง

“พี่สุลคะ พอดีนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ซักผ้า ขอตัวกลับไปซักผ้าก่อนนะคะ
เดี๋ยวพรุ่งนี้ไม่มีผ้านุ่ง” ใจดีบอกด้วยเสียงอ่อย ๆ พอเห็นอีกฝ่ายพยักหน้ารับ รีบ
หอบของทุกอย่างทั้งของตัวเอง และต้นข้าวออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

นพสุลอดที่จะส่ายหน้าอย่างระอากับความห้ามของลูกน้องหญิงคนเดียว
ไม่ได้ แต่ใจยังเอ็นดูเด็กคนนีเหมือนน้องสาวแท้ ๆ แม่นใจดีจะไม่ได้จบมาโดยตรง
และมีวุฒิกการศึกษาแค่ระดับ ปวช. แต่ด้วยความขยัน ความตั้งใจเรียนรู้งานทำให้
สามารถทำงานได้เทียบเท่า หรืออาจจะดีกว่าคนที่จบปริญญาตรีบางคนเสียอีก
ตอนนี้กำลังเรียนปริญญาตรีต่อทางด้านไอทีในมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งอยู่ อีกไม่
นานน่าจะจบ และคงเป็นกำลังสำคัญให้ศูนย์คอมพิวเตอร์แห่งนี้ต่อไปได้ ถ้าจะไม่ทำ
อะไรตามอารมณ์ฉันทมาเกินไป โดยเฉพาะอารมณ์อยากช่วยเพื่อนคนใหม่

เพื่อนคนใหม่ของใจดี สวยหวานจนหนุ่มโสดหลาย ๆ คนที่นี้แทบไม่เป็นอัน
ทำงานในวันแรกที่เธอเริ่มงาน เพราะมัวแต่หาเหตุไปแวะกองแผนงานอยู่หลายรอบ
เสน่ห์ของเธอแรงจนแม้แต่ผู้หญิงด้วยกันยังใจอ่อน เช่นใจดี เป็นต้น เขารู้ว่า
ลูกน้องสาวคอยแอบช่วยเธอคนนั้นบ่อย ๆ แม่นจะโดนเขาต่อว่ารุนแรงไปวันนั้น
และเป็นวันที่นพสุลเสียใจกับคำพูดที่รุนแรงของตัวเอง แต่เขาต้องทำเพื่อป้องกันสิ่ง
ที่อาจจะทำความเสียหายแก่ระบบที่เขารับผิดชอบ วันนี้เช่นกันมีความรู้ดีกว่าทั้ง
สองคนมีท่าทางแปลก ๆ เลยต้องคอยจับตามองเป็นพิเศษ เพราะเกรงว่าจะทำ
อะไรโดยพลการกันอีก แต่ทำไม่ได้ตลอดเวลา ต้นข้าวหายตัวไปตั้งแต่เริ่มการแสดง
เขาเลยต้องตามมาที่นี่เมื่อพอจะปลีกตัวจากการประชุมมาได้

ไม่พบตัวอยู่ที่นี้ค่อยสบายใจขึ้น เขาอาจจะคิดมากไปเอง

“โครม!”

เสียงลิ่มของอะไวบางอย่างดังจากด้านในสุดของห้อง นพศูลรีบติดตัวขึ้นยืนเตรียมพร้อม

“โครนะ” ตะโกนถามเสียงกร้าว แต่ไร้คำตอบ และก่อนที่เขาจะตัดสินใจทำอะไร ไฟทั่วทั้งสำนักงานดับลงอย่างกะทันหัน

“ว้าย!”

นพศูลกระโจนพรวดเข้าไปด้านในสุดของห้องเพื่อหาต้นเสียงทันที ความชื้นสถานที่ทำให้เขาไปถึงตัวคนที่กำลังล้มลุกคลุกคลานอย่างรวดเร็ว แต่พอจับถูกตัวผู้ที่ซุกซ่อนอยู่เท่านั้นชาวาบไปทั้งตัว เพราะที่จับอยู่ในความมืดและซุกมุ่นเช่นนี้คือหน้าอกหยุนเต็มมือจนแทบล้นของผู้หญิง

“กรี๊ด!”

พร้อมกับเสียงร้องอย่างตกใจนั้น เขารีบปล่อยมือทันทีวัน แม่นจะงงงันอยู่บ้างแต่นพศูลมีสติดีพอที่จะเปลี่ยนไปจับส่วนอื่นแทนก่อนที่ผู้หญิงคนนั้นจะสะดุ้งตัวหนี แต่เหมือนเธอจะกลัวมากจนไม่รู้จะไปรวบรวมเรี่ยวแรงจากที่ไหนผลึกเขากะเด็นออกไปได้ นพศูลเสียหลักล้มลงไปนอนหงายอยู่บนกองกล่องกระดาษที่ระเนระนาดอยู่บนพื้น

“ไฉ่ย!”

คราวนี้เป็นเสียงร้องของเขาบ้างเมื่อศีรษะพลัดไปกระแทกกับของแข็ง ๆ ลักอย่างที่ปะปนอยู่ในกองกล่องกระดาษด้านล่าง

ร่างที่ทำร้ายนพศูลโดยไม่เจตนาซะงักนึ่ง แล้วแทนที่จะหนีร่างนั้นก็กลับนั่งลงข้าง ๆ เขา

“พี่ศูล เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ข้าไม่ตั้งใจ” เสียงสั้นเครือจนใกล้จะร้องไห้เต็มที

“เธออีกแล้วหรือ” เขาทำเสียงเหมือนอิดหนาระอาใจเต็มทน ก่อนที่จะพยายามดันตัวเองให้ลุกขึ้นนั่ง เจ็บจี๊ดที่ท้ายทอยจนแผลครางออกมา

“เจ็บตรงไหนคะพี่ศูล” แม้นว่ายังเคืองเขาที่พลาดไปจับเธอในที่ ๆ ไม่ควรจับ แต่ความสำนึกผิด และห่วงใยคนเจ็บ ทำให้ต้นข้าวลืมสภาพของตัวเองว่าขณะนี้กำลังเบียดชิดกับร่างของผู้ชายที่เริ่มร้อนระอุ มือเด็กนุ่มนิ่มสำรวจสะปะสะปะไม่ทั่วใบหน้า และเลยลงมาที่แก้มอกแกร่งแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ ปลายนิ้วของเธอสัมผัสโดนไรขนสาก ๆ ที่โผล่พ้นเสื้ออย่างไม่ตั้งใจ แต่มีผลรุนแรงเหมือนปรายไฟใส่เขา

นพศูลอยากจะสบถกับความช่างไม่รู้ประสีประสานี้เหลือเกิน เขาพยายามข่มอารมณ์วูบวาบของตัวเองอย่างเต็มความสามารถ แต่อีกฝ่ายยังไม่รู้ตัว มีोन้อย ๆ นั้นยังไม่หยุดเคลื่อนไหว และกำลังจะบิดผ่านยอดอกของเขา คราวนี้นพศูลรีบรวบมือที่ช่างหาเรื่องใส่ตัวเหมือนเจ้าของไว้แน่น

“หยุด!” เขากัดกรามแน่น แทบจะตวาดใส่เธอ

“ข้าจับถูกแผลหรือคะ” เสียงตื้นตระหนก

“จับไม่ถนัดซะนี่ถึงให้หยุด แผลอยู่ที่ท้ายทอย” เขาใจเย็นอธิบาย ยังคงจับมือเด็กหนุ่มนิ่มไว้ไม่ปล่อย คราวนี้เพราะกลัวคนชอบหาเรื่องจะหนีไปมากกว่าอย่างอื่น

“ขอโทษค่ะพี่สุด” เสียงอ่อย ๆ อย่างน่าสงสาร

“วันนี้เธอขอโทษฉันก็รอบแล้ว” เกือบจะใจอ่อน แต่คนทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างนี้คงปล่อยไปไม่ได้

“สองรอบค่ะ”

“แล้วคิดว่าจะมีอีกไหม” เสียงเข้มขึ้น

“ไม่แล้วค่ะ” เสียงชักสั่น รู้สึกกลัวเมื่อเขาบีบมือของเธอในอุ้งมือเขาแรงขึ้น

“แต่ฉันคิดว่าเธอต้องขอโทษอีกแน่พอไฟมา และฉันรู้ว่าเธอกับใจดีทำอะไรอีก” เขาไม่เชื่อ น้ำเสียงตอนนี้ก็ราวแข็ง และดูต้นจนคนฟังเสียวสันหลังวาบ

ต้นข้าวอยากจะให้ไฟดับเช่นนี้ไปทั้งคืนจริง ๆ เขาจะได้ไม่รู้ว่าเธอทำอะไร แต่เหมือนพระเจ้าไม่เข้าข้างคนผิด กระแสไฟที่ซัดซอกกลับมาสว่างจ้าเช่นเดิม แลเห็นร่างสูงใหญ่นั่งหน้าเครื่องเคียดอยู่ตรงหน้า มือทั้งสองของเธอยังโดนเขารวบไว้ อยู่ เธอได้ยินเสียงถอนหายใจเบา ๆ จากร่างแกร่ง ไกลล์จนรู้สึกถึงลมอุ่น ๆ ที่เป่าออกมาเป็นระยะ เฟิงตระหนักถึงความแนบชิดอันเกินควร จึงพยายามปิดมือออกจากการเกาะกุม แต่นพสุลไม่ปล่อย เขามีเรื่องมากมายที่ต้องคุยกับหญิงสาวที่ชอบสร้างความวุ่นวายคนนี้

“เราต้องคุยกันยาวแล้วต้นข้าว” เขาบอกเสียงเคียด

“ข้าวแค่มาขอข้อมูลด่วนให้พี่ออร์” ต้นข้าวอธิบายอย่างตะกุกตะกัก

“แล้วทำไมต้องทำลับ ๆ ล่อ ๆ”

“...กลัวพี่สุลไม่อนุญาต”

“แสดงว่ามันด่วนอย่างไม่ค่อยมีเหตุผลสมควรใช้ไหม”

ต้นข้าววิ่งไปซุ่มครุ่น นพสุลเห็นสีหน้าคนตรงหน้าแดงจัดด้วยความโกรธผสม
อับอาย

“ถ้าพี่สุลคิดว่าข้าวทำผิดเพราะต้องการทำตามคำสั่งของหัวหน้า ข้าวไม่มี
อะไรจะพูดค่ะ แล้วแต่พี่สุลแล้วกัน จะดู จะว่า จะลงโทษยังไงก็เชิญ ผู้น้อยอย่าง
ข้าวต้องเป็นฝ่ายผิดอยู่แล้ว” ความกดดันในใจทำให้ต้นข้าวพร่างพรูคำพูดที่เต็มไป
ด้วยความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจออกมา

“มีเหตุผลหน่อยต้นข้าว อย่าใช้อารมณ์” เขาเตือนด้วยเสียงอ่อนลง

“ข้าวแค่อยากทำงานให้ดีเท่านั้น” ต้นข้าวพูดด้วยเสียงแผ่วราวกระซิบ

“ฟังนะ” เสียงหัวท่อมเอ่ยขึ้นอย่างนุ่มนวล เขากำลังมองเห็นเธอกระจ่างขึ้น
หลังจากที่เป็นเพียงเงาเลือนรางมาตลอด ได้เห็นความตั้งใจ ความไม่ยอมแพ้
ความพยายามให้ถึงจุดมุ่งหมาย น่าชื่นชม และขณะเดียวกัน น่ากลัว เหมือนไฟที่
ให้ใจอุ่นแต่ถ้าไม่สามารถควบคุมได้ อาจเผาผลาญทุกอย่างให้วอดวายไม่มี
เหลือ

“ฉันชื่นชมในความตั้งใจทำงานของเธอ แต่สำนักงานนี้ไม่ได้มีเฉพาะงาน
ของกองแผนงาน มีฝ่ายอื่น กองอื่นที่เขาต้องการข้อมูลจากที่นี่เหมือนกัน เราต้อง

ทำตามลำดับก่อนหลัง และแน่นอนว่าถ้ามันแรงด่วนจริงฉันยินดีจะทำให้ แต่ขอให้บอก ไม่ใช่ทำลับหลังอย่างนี้ มันไม่สมควร”

ต้นข้าวอยากจะบอกเหลือเกินว่าเขาน่ากลัว ดุต้นขนาดนั้น เธอหรือจะกล้าและดูเหมือนเขาจะอ่านใจเธอออก

“และถึงแม้ฉันจะดู จะน่ากลัวขนาดไหน นี่เป็นส่วนหนึ่งในการทำงานของเธอที่จะต้องหาวิธีที่จะฝ่าไปให้ได้ โดยไม่เล่นไม้ตีะอย่างนี้”

“คะ ข้าวจะจำไว้”

“ครั้งนี้ฉันจะไม่ถือโทษเพราะเห็นที่เธอจริงจังกับการทำงาน แต่ครั้งต่อไปเธอโดนหนักแน่ถ้าทำอย่างคีนนี้อีก เอาละกลับบ้านไปได้แล้ว”

เขาลุกขึ้นยืนโดยยังไม่ยอมปล่อยมือเด็ก ๆ นั้น เลยถือโอกาสขุดร่างบางได้สัดส่วนขึ้นมาด้วย พอเธอยืนขึ้นเรียบริ้ว นพศูลรีบปล่อยมือออกอย่างสุภาพ แต่พอไร้หลักยึดกระทันหันร่างของหญิงสาวกลับเสียหลักถลาเข้าไปหาเขาทั้งตัว ดีแต่ว่านพศูลตั้งหลักกอดรับร่างเธอไว้ได้ทันก่อนที่จะล้มไปนอนกลิ้งทั้งสองคน

“อู๋ย!”

“ขอโทษคะ” แม้ไม่อยากจะพูดคำนี้อีก แต่ต้องพิมพ์ปากบอกด้วยเสียงที่แทบจะไม่ได้ยินเสียง อายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี

“ระวังหน่อยซี” บอกห้วน ๆ ด้วยอารมณ์ที่กวัดแกว่งไม่ปกติ จะให้ผู้ชายทั้งแท่งอย่างเขาเป็นปกติได้อย่างไรถ้าต้องกอดผู้หญิงแนบชิดเช่นนี้ แต่ต้องระวังให้มันเป็นปกติให้ได้ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นตรงนี้เป็นแค่เพียงอุบัติเหตุ

เขา กับ เธอ ต่างกันจนสุดขั้ว

และเขาแก่เกินที่จะให้ความรู้สึกหรือหาแบบหนุ่มสาวมามีอิทธิพล

“ยื่นเองนะ จะปล่อยมือแล้ว” เสียงเครียดแข็ง แต่สัมผัสกลับนุ่มนวล

เหมือนกับจะแก้ง อยู่ ๆ เขาเจ้ากรรมของต้นข้าวสั่นขึ้นมาเฉย ๆ เธอต้องกัดปากตัวเองไว้แน่นเพื่อเรียกสติให้กลับมา และยังคงก้มหน้างุดงิดอยู่เพราะไม่อยากจะประสานตาเข้มน้ำที่ชวนให้ใจหวั่นไหวอย่างไม่ทราบสาเหตุ

“คะ” ตอบเบา ๆ พยายามฝืนยื่นเองจนได้

นพศุลมองสำรวจจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายยื่นได้มั่นคงแล้ว ก่อนจะเดินนำหน้าออกมา ตอนนี้เขาเริ่มรู้สึกว่าจะเจ็บแผลขึ้นมาอีก เลยยกมือขึ้นไปคลำเบา ๆ ที่ท้ายทอยตัวเองจนมาถึงโต๊ะทำงาน

“พี่ศุลคะ ข้าวขอคุยท้ายทอยได้ไหมคะ” เธอทำใจกล้าบอก หดที่จะกังวลกับอาการบาดเจ็บของเขาไม่ได้ เธอเป็นคนผลึกเขาจนล้มหัวกระแทก

นพศุลพยักหน้าเบา ๆ นั่งลงบนขอบโต๊ะทำงานของตัวเองเพื่อให้เธอคุยท้ายทอยเขาได้สะดวก ต้องรออยู่หลายวินาทีกว่ามีหนุ่ม ๆ ที่กุมไว้ไม่ปล่อยมือครู่จะสัมผัสลงมาแผ่ว ๆ ที่ท้ายทอยของเขา

“บวมหน่อย ๆ ข้าวมียาทาแก้บวมฆ่าเดี๋ยวเอามาทาให้คะ” ต้นข้าวรีบไปหากระเป๋าทิ้งที่โต๊ะทำงานของใจดี แต่ไม่พบสมบัติของเธอสักชิ้น

“กระเป๋าของเธอ สงสัยว่าใจดีจะเอาไปด้วยนะ” เขาบอก เมื่อเห็นเธอพยายามจะหาของไปทั่ว

“กุญแจรถ โทรศัพท์ แล้วยาของพี่สูลด้วย อยู่ในนั้นหมดเลย” เธอทำเสียงเหมือนหมดแรง

“ไม่เป็นอะไรหรอกเรื่องยา ไม่ค่อยปวดแล้ว แต่เรื่องกระเป๋าลองโทรหาใจดีซี คงอยู่แถว ๆ นี้แหละ เอาใช้เครื่องนี้ได้” เขายื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้

“ขอบคุณค่ะ” ต้นข้าวรีบโทรหาใจดีทันที เพียงเสียงเรียกเดียวสาวเดี่ยวในศูนย์คอมพิวเตอร์รับสายโทรศัพท์มือถือของตัวเองทันที

“พี่สูลหรือคะ” ใจดีรับทักเพราะโทรศัพท์โซว์เบอร์เรียกเข้าของผู้เป็นหัวหน้า

“ไม่ใช่ นี่พี่ข้าวเอง”

“อ้าว ทำไมใช้เครื่องพี่สูลโทรล่ะพี่ข้าว หรือโดนจับได้” ถามเสียงสั้น ๆ

“ใช่นะซี” ต้นข้าวกระซิบกระซาบบอก

“ตายแล้ว! ใจดีตายแน่” เสียงเหมือนจะขาดใจตายให้ได้จริง ๆ

“ยังไม่ตายง่าย ๆ หรอกเราสองคน คราวนี้พี่สูลเขายกโทษให้”

“โอ้ย! โลงอก”

“แล้วตอนนี้ใจดีอยู่ไหน”

“อยู่ที่ห้องประชุม นึกว่าพี่ข้าวหลบมาอยู่ที่นี่ ตอนนี่เขากำลังจะจับรางวัลแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นรออยู่ที่นั่นแล้วกัน เดี่ยวพี่ไปหา” เธอรีบตัดสาย รู้สึกโล่งอกที่ใจดียังไม่ไปไหน

“ใจดีอยู่ที่ห้องประชุมค่ะ”

“พอดีเลย ฉันอยากจะไปดูเขาจับรางวัลด้วย”

ทั้งสองเดินเรื่อย ๆ ออกไปขึ้นลิฟต์ด้วยกัน คราวนี้ลิฟต์มาเร็วทันใจ

“พี่สุลลุ้นด้วยหรือคะ” เธอชวนคุยอย่างร่าเริงเมื่อเข้าไปภายในลิฟต์

“เปล่า ประธานสละสิทธิ์อยู่แล้ว”

“ทำงานสวัสดิการนี่เหมือนปิดทองหลังพระนะคะ”

“ทำไมคิดอย่างนั้น”

“มีแต่ทำเพื่อส่วนรวม ตัวเองได้แต่ยืนอยู่เบื้องหลัง”

“ถ้าไม่มีคนยอมอยู่เบื้องหลังเลย จะมีเบื้องหน้าได้ยังไง”

“พี่สุลพูดอย่างนี้ ทำให้ข้าารู้สึกว่าตัวเองควรจะทำอะไรเพื่อใครบ้าง เอ้...

เอาอย่างนี้ดีกว่า รางวัลนี้ได้บัตรสองที่นั่งหรือเปล่าคะ”

“ใช่”

“ถ้าข้าวได้รางวัล ข้าวจะชวนพี่สุลไปดูด้วย”

“ให้มันจริงเถิด” เขาพูดยิ้ม ๆ

“จริงซิคะ” เธอตอบอย่างมั่นใจ

ประตูลิฟต์เปิดออก เธอเห็นใจดียืนรออยู่ด้วยท่าทางตื่นเต้นสุด ๆ

“ใจดี มารอพี่หน้าลิฟต์เลยหรือนี่”

“พี่ข้าว! กร๊าด! พี่ข้าวมาแล้ว”

ใจดีร้องตะโกนลั่น แล้วเข้ามาลากตัวเธอวิ่งตรงดิ่งเข้าไปในห้องประชุมทันที

ในห้องประชุมขณะนี้เหมือนกำลังเกิดจลาจล ผู้คนลุกขึ้นมาให้ร้องกัน
กึกก้อง จนแทบฟังพิธีกรบนเวทีพูดไม่รู้เรื่อง และใจดีไม่ฟังอะไรทั้งสิ้น พาเธอแหวก
ผู้คนไปจนถึงหน้าเวที

“นับเก้าแล้วนะครับ เราให้โอกาสคุณต้นข้าวเป็นครั้งสุดท้าย ส...”

“มาแล้ว พี่ข้าวมาแล้ว” ใจดีตะโกนสุดเสียง แล้วผลักเธอขึ้นไปบนเวที

“โอ้! มาทันเวลาพอดี คุณต้นข้าวผู้โชคดีของเราคืนนี้ ยินดีด้วยครับสำหรับ
บัตรวีไอพีสองที่นั่งเพื่อชมฟุตบอลนัดพิเศษ” พิธีกรพูดใส่อารมณ์อย่างตื่นเต้น

“ขอเชิญประธานสวัสดิการของเราขึ้นมามอบรางวัลแก่ผู้โชคดีด้วยครับ
เชิญครับพี่ศุล”

นพศุลเดินขึ้นมาบนเวทีอย่างรวดเร็ว เห็นท่าทางเบลอ ๆ ของต้นข้าวแล้ว
อดยิ้มไม่ได้

“ยินดีด้วยต้นข้าว” เขาบอก เมื่อไปยืนอยู่ตรงหน้าสาวสวยผู้โชคดีในคืนนี้
เห็นเธอมองของใส่รางวัลในมือเขาราวกับเห็นของแปลกประหลาด

เสียงปรบมือดังกระหึ่มห้องประชุม เมื่อประธานสวัสดิการ หรือ พี่ศุล มอบ
รางวัลให้กับหญิงสาว มีเสียงเรียกชื่อต้นข้าวดังสนั่น แต่เธอได้แต่ยืนงงงัน คิดว่า
ตัวเองฝันไปแม้บัตรฟุตบอลนั้นจะมาอยู่ในมือเธอแล้ว